

[Finansministeren.]

bundgrænse for manges vedkommende til 11.000 kr. Det gør den ikke for en lang række grupper, som ikke havde disse fradragsmuligheder i forvejen; de lider lidt skade ved, at man går så langt ned.

Men de forslag, der foreligger, er alligevel forslag, der er af så væsentlig betydning for den videre økonomiske udvikling, at det vil være uforståeligt, hvis et flertal her i folketinget stemmer dem ned. Hvis forslagene vedtages, vil man med en stigning på 10.000 kr. i indtægt komme af med stort set de samme skattekrøner i 1975-76 som i 1974-75. Jeg nævner det, fordi jeg tror, det er vigtigt, at man lader det gå ind som noget positivt i de videre overvejelser med hensyn til hele den økonomiske udvikling, med hensyn til den omkostningsdæmpende udvikling, som det danske samfund har så megen brug for. Jeg nævner det også, fordi jeg tror, det er vigtigt, hvis det i ugerne, der ligger foran os, kunne danne baggrund for mere positive udtalelser, for en mere positiv indstilling, så erhvervslivet kan få den opfattelse, at det med større sikkerhed kan disponere for indkomståret 1975-76.

En af de ting, som gør udviklingen usikker, og som måske er med til at sætte sit præg på arbejdsløshedsudviklingen, er netop erhvervslivets usikkerhed over for, hvilke omkostningsstigninger man skal regne med i det kommende år. Jeg er bange for, at hvis ikke denne usikkerhed hurtigst muligt kan erstattes af en positiv indstilling over for fremtiden, vil vi miste mange ordrer, og så vil det gå ud over beskæftigelsen. Det er et ansvar, som ikke alene folketinget, men også organisationer uden for folketinget må påtage sig.

Vi har alle sammen — og regeringen har bevist det igennem de forslag, den har lagt frem som baggrund for de forhandlinger, der har været ført — haft ønske om at medvirke til at dæmme mest muligt op for den arbejdsløshed, der tegner sig, men vi kan ikke gøre det alene her i folketinget. Ansvarlige kræfter uden for folketinget må medvirke til en løsning af disse opgaver, må medvirke til at skabe en udvikling, der gør det muligt for dansk eksporthverv at konkurrere på så vidt muligt lige fod med andre lande.

Der er altså stadig væk, på trods af at skattelettelserne er mindre end dem, vi op-

rindelig havde regnet med, positive ting, der må gøre det muligt i en alvorlig situation for Danmark at samles i bestræbelserne for at fremme en udvikling, som den danske befolkning kan være tjent med.

Vi har under de givne forudsætninger accepteret, at der sker en væsentlig svækkelse af vort kasseoverskud — eller overskuddet på drifts- og anlægsbudgettet, hvis jeg skal være helt korrekt. Vi har ment, at som situationen udviklede sig, måtte vi løbe den risiko, dette indebar. Det må også betragtes som et udtryk for, at vi fra regeringens side vurderer den udvikling, vi står i, med den alvor, som den har krav på. Det må også betragtes som et udtryk for, at vi må se i øjnene, at løsningen af vort betalingsbalanceunderskud vil gå langsommere, end det måske var ønskeligt og hensigtsmæssigt.

Jeg har med disse bemærkninger ønsket at trække nogle af de forudsætninger op, som har ligget bagved, og jeg opfordrer naturligvis til, at man stemmer for de ændringsforslag, som er stillet af et flertal i udvalget — nej, det er stadig væk et mindretal, men i hvert fald det største mindretal i udvalget — fordi det trods alt er en positiv udvikling, som vi gerne vil arbejde videre med. Skattelovene er ikke færdigbehandlet med vedtagelsen af disse forslag, vi skal videre, vi skal have gennemført nye ændringer også i den kommende tid.

Statsministeren (*Poul Hartling*):

Da man i forbindelse med denne behandling har fremført en række alment politiske betragtninger og endda har formuleret dem i 3 dagsordensforslag, føler jeg trang til ganske kort at slå nogle ting fast.

Der er sagt noget om forhandlingsforløbet, og det er blevet sagt, at både regering og folketing har forhalet disse skatteforhandlinger unødigt og urimeligt. Jeg tror, det er rigtigt, at der er skabt en vis utålmodighed hos mange folk, og mange udenfor kan ikke rigtig forstå, at vi har drøftet det i så mange dage med så mange møder osv., men kendsgerningerne er jo, at regeringen fremlagde sine forslag i maj måned, og at man forudså, at det kunne blive for sent at gennemføre dem endeligt i oktober, hvorfor man aftalte imellem folketingets partier at mødes her den 12. september, og den dag er